

ven de nya lånemedlen blifvit så utstälde, att de icke utan fara för den allmänna kreditens störtande kan af de låntagande bankerna och bankirerne återfordras, på sätt förhållandet var med de ficklån, som utestodo vid årets början. — Vare sig härmed huru som helst, så kvarstår dock den möjligheten, att penningställningen ännu en gång kan komma på den lyckliga ståndpunkt, att statens inkomst erkunna lemna öfverskott.

I anledning häraf och då Stats-Utskottet vid 1874 års riksdag kastade min motion *under* bordet, utan att ens nämna densamma i något af sina betänkanden samt vid 1875 års riksdag uti betänkandet N:o 90 anser sig hafva besvarat min då väckta motion genom de öfverdrifna anslag, hvarigenom utskottet förmått undanrödja alla de af mig supponerade öfverskott och besparingar; så föranlåtes jag, under åberopande af hvad jag i förberörde motioner yttrat, vördsamt anhålla,

att Riksdagen ville besluta, att alla hädanefter uppkommande öfverskott på statsverkets inkomster eller besparingar på ordinarie och extra anslagen till de olika hufvudtitlarna måtte användas till förstärkning af *statsverkets grundfond* hvilken uti rikshufvudboken för år 1876 upptages till närmare 5,000,000: —

C. A. Larsson

från Östergötland.

N:o 26.

Af Herr **C. A. Larsson**: *Angående ändringar och tillägg i Riksgäldskontorets reglemente.*

Ehuru Revisorerne, uti sin berättelse om Riksgäldskontorets styrelse och förvaltning, förordat den ändring i reglementet, hvarigenom kontoret befrias från skyldigheten att bedrifva någon s. k. ficklänsrörelse, så har jag dock ansett nödigt att härom väcka särskild motion, på det ingen må påstå att ett beslut härom vore stridande mot formen för ärendenas behandling inom Utskott eller Kamrarne.

Af den vidlyftiga utredning, som förekommer uti revisionsberättelsen, kan man noggsamt inhemta, hvartill den af Riksgäldskontoret bedrifna upp- och utlåningsrörelse skall föranleda, då kontoret en gång hinner uppdrifva den tillfälliga lånesumman till så stora dimensioner, att hela vår affärsrörelse måste störtas i samma stund nödvändigheten kräfver ett återfordrande af större belopp inom kortare tid.

Hade Riksdagen beslutat och Riksgäldskontoret efterlevvat det förslag, som utgick från sammansatta Utskottet vid 1875 års riksdag, så skulle Riksgäldsfullmäktige icke behöft frukta, att en indragning af ficklånen skulle medföra sådana olägenheter, att allmänna rörelsen deraf skulle i hög grad störas.

Men hvad som då icke ansågs nödigt kan nu åstadkommas på det dylika kasus icke må än ytterligare förekomma.

I anledning häraf och med åberopande af hvad som innehålles uti sednaste revisionsberättelse, vågar jag föreslå,

att Riksgäldskontoret måtte befrias från dess genom nu gällande reglementes § 41 bestämda skyldighet, att hålla sina disponibla tillgångar allmänna rörelsen till handa och att i nya reglementet måtte stadgas, det de till Riksgäldskontoret influtna medel eller aflemnade behållningar, äfven som de för jernvägsbyggnaderna upplånta medel samt detta verks öfriga kontanta tillgångar skola, så vidt och så länge de icke behöfva användas för samma verk åliggande utbetalningar, *förvaltas af Riksbanken mot den räntegodtgörelse till Riksgäldskontoret som bankofullmäktige, med behörigt afseende å Riksbankens och Riksgäldskontorets ömsesidiga intressen, finna skäligt att medgifva.*

C. A. Larsson

från Östergötland.